

Catalunya, en el punt de mira

ANDREU SALOM I MIR

Resulta ben significatiu, i ben demostrat al llarg del temps, que la conformació de l'Estat espanyol, iniciat en el segle XVIII i consolidat durant el segle XIX a partir de la consagració definitiva de l'hegemonia castellana, es va realitzar al voltant d'un eix bàsic i aglutinador de les idees uniformitzadores, d'una idea que obsessionava les seves elits dirigents, ço és, l'oligarquia madrilenya: la derrota i eliminació de Catalunya. Heus ací el gran enemic interior, el mateix que evocava un personatge anomenat Quevedo: «*Mientras haya piedras en los caminos y catalanes en Cataluña tendremos guerra.*» No ho poden pas evitar, deu ser la seva natura. Algú ha dit que la cultura política dominant a Espanya és el militarisme. No seré pas jo qui contradigui aquesta asseveració, certament.

Els intents per anorrear-nos i absorbir-nos són una constant en la història que ells diuen «comuna». És clar, ens volien a prop per a rematar-nos millor.

Ens menyspreen tan profundament que ni ens esmenten en els seus «debats de la nació», quan és evident que el xoc polític (i no pas de trens) entre Catalunya i Espanya és el principal conflicte que afecta l'estructura de l'Estat espanyol. L'objectiu, per a ells, no és mai el diàleg, sinó la victòria d'Espanya i la derrota de Catalunya (i després encara n'hi ha alguns, entre nosaltres, que prediquen el federalisme... santa innocència!).

I no us penseu que tot aquest entramat el porta a terme únicament el PP (ja sabeu, el Partit dels Poderosos), sinó que també és un objectiu del PSOE i dels poders mediàtics i econòmics madrilenys, els veritables amos de l'Estat. Tots en conjunt han dissenyat una estratègia de destrucció de l'enemic (no pas física, és clar, sinó incidint molt especialment en les seves aspiracions de llibertat). I tots els mitjans de l'Estat són vàlids per a aquesta finalitat, fins i tot els il·legals. Tot això, òbviament, amb l'ajut inesti-

mable del Tribunal Constitucional, que per a això hi és també. La justícia (espanyola) al servei d'un determinat ideari polític. Ideologia, justícia i Estat, tot molt clar i definit, com sempre ho ha estat. Hom no pretén enganyar ningú, oi? Que es vagin preparant, doncs, els no-espanyols, i sobretot els antiespanyols, perquè AQUELLS, incloent-hi els de Podemos, no consentiran mai que els catalans del Principat decideixin el seu futur en llibertat.

Madrid vol doblegar i derrotar Catalunya. La vol dissoldre en el magma espanyol. És el que sempre ha pretès. És veritat que fins ara no se n'ha sortit, però també ho és que sempre ho intentarà... llevat que recuperem la nostra llibertat i disposem d'un Estat propi. Tan simple com això, però tan complicat alhora. L'Estat espanyol és poderós, i té al seu costat la raó de la força; nosaltres, els catalans, ens tenim a nosaltres mateixos, una ciutadania valenta, i ens empara la força de la raó. ♦

les característiques pròpies de cada lloc (d'acord amb la persona que s'expressa en un determinat mitjà de comunicació), practiquen un intercanvi lliure i ric d'expressions i també de persones. Aquest intercanvi és a la base de tot sistema lingüístic normal. En el nostre cas, normalització vol dir nacionalització, és a dir, *intercanvi obert dins tot l'espai comunicatiu nacional*.

En resum, si partim de la base que tota llengua és un sistema dins el qual s'inclouen diferents variants (dialectals, socials...) podem considerar que, per tal de desenvolupar un *model de llengua nacional* a partir de la situació actual de la llengua catalana, cal tenir en compte almenys aquestes dues consideracions generals:

- 1) *El procés de depuració dels estrangerismes innecessaris s'ha de continuar realitzant als diferents nivells (és a dir, estenent també l'esforç als registres informals). Aquest procés ha d'ésser adequadament estudiat, planificat i mantingut als diferents nivells i amb un enfocament global, és a dir, nacional pel que fa a les propostes i solucions.*
- 2) *La constitució d'un model de llengua nacional s'ha de realitzar sobre la base del lliure intercanvi entre els diferents dialectes dins l'àmbit nacional; i a partir de la selecció, per als usos més formals, d'aquelles formes que tinguin més possibilitats d'assolir un abast interdialectal més ampli.* ♦